

Mariana et Claire à la plage

alleen met zijn tweeën.

De sterkste relatie op het podium was deze tussen de dansers en de muziek: de modulatie van de bewegingstaal volgde nauwgezet de dynamiek van de pianosonate en later een symfonie van Mozart. De bewegingen varieerden van ingetogen en verstillend op de pianosonate tot heftig en wild op het einde van de symfonie. Het stuk eindigde abrupt met een totale duisternis en stilte, net op een ogenblik dat de dansers weer in beweging kwamen. Het aardedonker als metafoor voor de onzekere toekomst van deze twee eenzame lotgenoten. Dit samenspel tussen muziek en beweging werd nooit anekdotisch. Het bleef een abstracte, maar daarom net sterke verbeelding van de onzekere communicatie tussen twee mensen. Die verliep via de omweg van de muziek, die de angst voor de leegte moest bezweren.

In *La magnificenza* herneemt Guilloateau in solo zijn 'partituur' uit *Skène*, maar met veel onderbrekingen, stiltes, en in een andere volgorde. Een formele relatie tussen twee dansers ontbreekt hier dus. Zelfs al is er een tweede danser, Vincent Dunoyer, aanwezig: ook met hem ontstaat er immers geen relatie, want op één scène na staan beide dansers nooit samen op het podium. Elke actie hangt in de lucht als een ijle klank. Niet toevallig

begeleidt muziek van Eric Satie en John Cage dit werk. Het is muziek zonder klassieke spanningsopbouw. Stiltes, tijdsintervallen tussen klanken wegen even zwaar als het verband tussen die klanken. Maar daar houdt de ontrafeling van de structuur niet mee op. Al van in het begin van het stuk komt technicus Hans Meijer op gezette tijden flegmatisch twee lampen wegnemen. Hij gaat daarmee door tot bij de laatste lamp het TL-werklicht aanspringt. De 'magie' is nu helemaal verzvonden. Dat is des te opmerkelijker omdat die lichtmagie als een quasi-personage een eigen scène krijgt in het begin van het stuk: op een leeg podium lichten de spots, die in een eenvoudige rechthoek opgehangen zijn rondom het speelvlak, één na één of in groepjes op, volgens een onvoorspelbare volgorde. Het creëert een feeëriek spel van lichtvlekken, als van een jachtige wolkenlucht waar soms de zon doorpriemt. Een schouwspel dat mateloos prachtig en imposant kan zijn, zonder daarom ook maar iets te betekenen. Een brute, onmenselijke schoonheid. 'Magnificenza' heet dat in het Italiaans...

Dat moment, net voor het beeld begint vol te lopen met verhalen en betekenissen, wil Guilloateau pakken. Het is het punt dat ook de brute, niet georganiseerde klanken van Satie en Cage opzoeken. Het is dansen op een slap